

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

Reimar A. C. Schultze

PO Box 299 Kokomo, Indiana 46903 USA

www.schultze.org**Par iejaukšanos**

Mācītājs Reimars A. C. Šulcs

Ēģiptes ķēniņš Neho nāca augšā, lai pie Karhemišas, tuvu Eifratas upei, uzsāktu karu. Un Josija izgāja viņam pretī. Bet viņš sūtīja vēstnešus pie tā un lika viņam sacīt: "Kas man ar tevi, tu Jūdas ķēniņ? Es neesmu šodien nācis karot pret tevi, bet pret kādu namu, kas ar mani karo, un Dievs ir sacījis, lai es pasteidzos! Nepretojies (*nejaucies Dieva lietās*, angļu tulk.) Dievam, kas ir ar mani, ka Viņš tevi neiznīcina! 2. Laiku 35:20,21.

"Iejaukties" nozīmē iesaistīties kādā lietā, kur bieži vien nemaz neesi aicināts. Mēs visi kaut kur esam iejaukušies un esam tikuši iejaukti. Laimīgs tas cilvēks, kurš nejaucas lietās, kas nav viņa darīšana. Viņa nasta ir vieglāka un dienas gaišākas. Tomēr ikvienam dievbijīgam cilvēkam ir likts iejaukties, vienalga, aicinātam vai neaicinātam.

Mēs esam „savu brāļu sargi” un mums jāiejaucas, lai palīdzētu neticīgajiem atrast mūžīgo dzīvību. Jēkabs saka: „Tad nu kas zina labu darīt un to nedara, tam tas ir par grēku” (Jēk. 4:17). Kad Pāvils runāja par incestu kādā no draudzēm un par dzeršanu citā, viņa iejaukšanās pilnīgi noteikti bija vietā. Dievs mūs visus uzrunā pravieša Ecehiēla grāmatā: „Kad Es saku bezdievīm: tev jāmirst! - un tu to nepamāci un nebrīdini, lai bezdievis atgrieztos no sava ļaunā ceļa un tas paliktu dzīvs, tad bezdievis gan nomirs savos grēkos, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas” (Ec. 3:18). Lielā pavēle ir aicinājums iejaukties. Atkritējs, grēcinieks, budists, musulmanis un komunisti saka: nenāc klāt! Bet Jēzus saka: ej iekšā!

Ir divas lietas, kas mums liek vilcināties jaukties citu grēkos:

1) Mēs apzināmies, ka pašu dzīvēs ir pietiekami daudz grēka un nav tiesību jaukties brāļa grēkos. Bet Jēzus izpiršanas plāns nav domāts, lai mēs turpinātu grēkot, bet tiktu no tiem vaļā, ka spējam palīdzēt no tiem atbrīvoties arī saviem brāļiem. Jēzus teica, lai vispirms izvelkam baļķi no savas acs, un tad mēs skaidri redzēsim kā izvilkt skabargu no sava brāļa acs (Mat. 7:5). Brīdī, kad pārtrauc citiem palīdzēt iegūt pestīšanu, tavā dzīvē pārtrauc plūst dzīvības upes (Atkl. 12:11).

2) Daudzi nejaucas savu brāļu lietās, baidoties no cilvēkiem. Mēs esam vairāk norūpējušies par savas popularitātes saglabāšanu, nekā esam gatavi atdot dzīvību evaņģēlija dēļ.

Lai arī esam aicināti iejaukties cilvēku dvēseļu labad, mēs nekad neesam aicināti jaukties Dieva lietās. Mācīsimies kaut ko no diviem lieliem vīriem, kuri jaucās Dieva lietās.

Ķēniņš Josija ir viens no pārāk maz pazīstamajiem ķēniņiem Israēla vēsturē. Viņš bija reformators, atmodas rosinātājs un liels taisnības cīnītājs. „Un neviens ķēniņš pirms viņa nav bijis līdzīgs viņam, kas būtu tā piegriezies Tam Kungam no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku ... un arī pēc viņa neviens tāds

necēlās kā viņš” (2. Kēn. 23:25). Josijam ir nevainojams 31 gadu valdīšanas laiks. Bet tieši savas garīgās dzīves un sekmju virsotnē viņš izlēma jaukties (pretoties) Dieva lietās. Viņš devās kaujā pret Ēģiptes ķēniņu Neho, kurš gāja garām, lai cīnītos ar asīriešiem. Neho teica: „Es neesmu nācis karot pret tevi, nejaucies manās lietās, jo, to darīdams, tu jauksies Dieva darbā!” Bet Josija tomēr izgāja karot pret Neho un tika nogalināts. Kādēļ Josija to darīja? Vai viņš gribēja būt arī Ēģiptes ķēniņš? Kas viņam bija prātā? Josija skaidri izgāja ārpus Dieva gribas, jaucoties Viņa darīšanās. Jebkura pretošanās Dieva gribai ir slikta.

Mozus apbrīnojamā veidā 40 gadus vadīja Israēlu: viņš bija lēnprātīgākais cilvēks uz zemes un runāja ar Dievu vaigu vaigā. Dievs lika viņam runāt uz klinti, lai no tās iztecētu ūdens. Tāds bija Dieva plāns. Bet tad kaut kas notika: „Mozus un Ārons sapulcināja draudzi pie klints, un viņš tiem sacīja: "Klausieties jel, jūs stūrgalvji! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?" Tad Mozus pacēla savu roku un ar savu zizli sita klinti divas reizes, un iznāca daudz ūdens, tā ka viņš padzirdināja draudzi un tās lopus” (4. Moz. 20:10,11). Pēkšņi „mēs”, kas mēdza būt Dievs un Mozus, kļuva par Āronu un Mozu. Dievs te bija izslēgts ārā. Un tālāk Mozus savus ganāmos sauc par „stūrgalvjiem.” Kad Mozus domāja „Dievs un es” kategorijās, viņam bija žēlastība tikt galā ar dusmām un Israēla grēkiem. Kad tie bija „Ārons un Mozus”, viņš pārtrauca būt gans un kļuva soģis.

Lai ar šiem stāstiem pietiek vismaz divu vispārēju principu demonstrēšanai, kas ir spēkā, kad dievbijīgie sāk iejaukties. Un tie ir:

1. Kad vien, piedzīvojot sekmes un sasniegumus Dieva darbā, VIŅA kalpošana pārvēršas par MŪSU kalpošanu, mēs esam uz iejaukšanās (pretošanās) robežas.

Gan Josija, gan Mozus atrāva Dievam Viņa kalpošanas godu. Viņos abos, pašiem neapzinoties, galvu pacēla „Es.” Viņi jau ilgi bija svētīti un tik sekmīgi, ka sāka domāt, ka vairs nav vienīgi Dieva pārstāvji, bet sāka rīkoties kā ar Viņu vienlīdzīgi partneri. Tā rezultātā tie vairs negāja kopā ar Dievu, bet Viņam pa priekšu. Ja rūpīgi nesargājam savas sirdis, panākumi mums var sakāpt galvā un mēs varam ieiet teritorijās, ko mums nav paredzēts iekarot, mēs uzsāksim kalpošanas, ko mums nav jāsāk, mēs sitīsim klintis, uz kurām jārunā, un mēs sevi iecelsim par citu grēku tiesnešiem. Mēs jauksimies Dieva lietās, kura pārstāvji sakāmies esam.

2. Ikreiz, kad kalpošana kļūst svarīgāka par regulāru staigāšanu ar Dievu ikdienā, mēs esam uz iejaukšanās (pretošanās) robežas.

Kad tu staigāšanu ar Dievu noliec otrajā vietā aiz tā, ko dari, tu nestaigā ar Dievu. Mūsu pirmais aicinājums vienmēr ir staigāt ar Dievu, tikai tad no mums plūdis Viņa kalpošana. Nekad nedomā, ka Martas izvēle kalpot bija labāka par Marijas izvēli sēdēt pie Jēzus kājām (Lūk. 10:39-42). Ja mēs nestaigājam ar Dievu, ja mūsu kalpošana nāk no reliģiskām ambīcijām, visi mūsu reliģiskie darbi būs koks un pelavas. Jēzus teica: „Visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm” (Mat. 15:13). Dievs caur mums neko nevar darīt, kamēr nestaigājam ar Viņu un nepaliekam Viņā. Citādi viss mūsu sētais būs nezāles, kas izskatīsies līdzīgi, bet nebūs īstiestādi. Dievs teica Ābrahāmam: „Staiģā Manā priekšā, tad tu būsi taisns” (1. Moz. 17:1). Josijam un Mozum staigāšana ar Dievu tika atbīdīta otrā plānā. Tas abiem maksāja viņu kalpošanu.

Tagad ieskatīsimies, kas Josijas un Mozus gadījumā aizgāja nepareizi Jaunās Derības mācības par Dieva Valstību gaismā. Jēzus teica: “Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā” (Mat. 18:3). Vārds „un” var būt visspēcīgākais saiklis visā Bībelē. Šeit ir divas daļas. Atgriešana ir Dieva darbs. Tas ir acumirkļīgs.

Nākšana ir cilvēku darbs. Tas ir process, kas prasa atteikšanos, pazemību un kļūšanu kā mazam bērnam. Mazs bērns pilnīgi visā ir atkarīgs no sava tēva. Jēzus teica: „Es no Sevis nespēju darīt nekā” (Jāņa 5:30). To Viņš domā, kad runā par kļūšanu kā mazam bērnam. Tas nozīmē nonākt līdz garīgajai nabadzībai, kad saprotam, ka viss ir no Viņa. Jēzus uz to uzbūvēja visu kalna svētrunu, kad teica: „Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība” (Mat. 5:3). Jēzus vairāk kā jebkurš cits sludināja par Dieva valstību – tā ir taisnība, prieks un miers Svētajā Garā (Rom. 14:17). Šeit nav vietas neatkarībai: „Es dabūšu ūdeni no klints,” jeb jaukšanās Neho lietās, vai cenšanās iegūt lielāku personīgo atzinību. Šeit nav nekādas izrādīšanās. Tā kā pilnīga atkarība no Dieva ievēdīs mūs Valstībā, lepnība un neatkarība izvedīs mūs ārā. Un lepnība vienmēr mūs ievēd kauna pilnā pretestībā Dieva lietām un nepiemērotā iejaukšanās cilvēku darīšanās.

Tagad būsim praktiski: pirmie, kas uzzina, ka esam ārā no Valstības, ir mūsu dzīvesbiedri. Dieva vīra sieva ir kā kanārijputniņš ogļu raktuvēs. Kad tur ir noteikts daudzums indīgo gāzu, kanārijputniņš nomirst. Kad vīrs ir pārgājis no Dieva kalpošanas uz savējo, no staigāšanas ar Dievu uz savas reliģiskās mašīnērijas darbināšanu, viņš kļūst skarbs, prasīgs, nevērīgs un noraidošs pret sievas vajadzībām. Sieva tagad kļūst par istabeni, kalponi vai sekretāri. Viņa ir pirmā, kas saņem gāzi, nākamie ir bērni un drīz vien inde izplatās uz citiem. Un, mans draugs, apgalvojums „mēs visu godu dodam Dievam” bieži vien tagad kalpo tikai kā dūmu aizsegs, lai aplātu kritušo cilvēku.

„Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti - darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Miha 6:8.)

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU #356
Reimar A. C. Schultze
PO Box 299 Kokomo, Indiana 46903 USA
www.schultze.org